

РЕШЕНИЕ

№ 10336

гр. София, 25.03.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 9 състав,
в публично заседание на 11.03.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Камелия Серафимова

при участието на секретаря Анжела Савова и при участието на прокурора Яни Костов, като разгледа дело номер **11857** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Настоящото административно производство е по реда на чл.145-178 АПК, вр.с чл.75,ал.1,т.2 от ЗУБ.

Образувано е по жалба на С. А. Ш. С.- гражданин на А. срещу Решение №111698/11.11.2024 година на Председател на ДАБ към МС, с което последният на основание чл.75,ал.1,т.2,във връзка с чл.8 от ЗУБ и чл.75,ал.1,т.4 от ЗУБ отказал да предостави статут на бежанец и хуманитарен статут на С. А. Ш. С.- - гражданин на А..

Развитите в жалбата оплаквания са за незаконосъобразност на оспореното решение. Твърди се,че при издаването на решението,административният орган е допуснал съществено нарушение на административно-производствените правила, като в него са изложени формални съображения и по същество представляват липса на мотиви, като в хода на производството се е опитал подробно да изясни причините, поради които е напуснал А. и неправилно административният орган е приел, че не е налице основателен страх от преследване и е нарушена нормата на чл.75,ал.3 от ЗУБ и не са изложени съждения относно сигурността в страната на произход. Посочва се още, че не е обсъдено обстоятелството, че оспорващият изпитва основателен страх от преследване от талибаните и се страхува за живота и здравето си, и изводът относно настоящата ситуация в А. са базирани на подход, който противоречи на Методологията на Европейската служба за подпомагане в областта на убежището ЕСПОУ и анализът за ситуацията в страната на произход А. е повърхностен и липсва мотивирано произнасяне относно страната на произход. Иска се отмяна на решението.

В съдебно заседание, оспорващият- С. А. Ш. С. редовно и своевременно

призован се явява и с помощта на преводач от език дари- И. З. поддържа жалбата на заявените основания. Наред с това, жалбата се поддържа от адвокат А. определен от САК за процесуален представител назначен за такъв от страна на съда, който моли да бъде уважена жалбата.

Ответникът по оспорването- Председател на ДАБ към МС на РБ, редовно уведомен при условията на чл.138,ал.2 АПК се представлява от юрисконсулт Х., редовно упълномощен, който оспорва жалбата като неоснователна и моли да бъде отхвърлена.

СГП редовно и своевременно призована, се представлява от прокурор К. ,който желае да бъде потвърдено Решението на ДАБ.

Административен съд София-град след като прецени събраните по делото доказателства,ведно с доводите, възраженията и изразените становища на страните,при условията на чл.142,ал.1 АПК, вр. с чл.188 ГПК, прие за установено следното:

Със Заповед рег. № 4379 ПАМ -666/15.07.2024 година на За Началник ГПУ-К. – Старши инспектор е наложена ПАМ – „Връщане до страна на произход- А. на чужденеца С. А. Ш..

На 23.07.2024 година оспорващият депозирал молба до ДАБ за предоставяне на закрила, като попълнил Регистрационен лист, в които посочил, че имената са му С. А. Ш. С. , гражданин на А., етническа принадлежност- узбек, роден е на 25.06.2005 година в А., провинция С., без образование, неженен, професия готвач, владее езици дари и узбекски ,без документи за самоличност, религия- сунит, запознат е с Указанията относно реда за подаване на молби за международна закрила, за процедурата, която ще се следва, за правата и задълженията на чужденците, със Списъка на организациите, предоставящи безплатна правна помощ и му снета Евродак дактилоскопна експертиза.

На 23.07.2024 година до оспорващия е отправена Покана за явяване на интервю на дата 30.07.2024 година, като поканата му е преведена на разбираем за него език с помощта на преводач от език дари.

На 11.09.2024 година с оспорващия е проведено интервю в присъствието на преводач от език дари – С. Х., в което той посочил, че не е използвал други имена, учил е до 3 клас, бил е готвач, а баща му, майка му и сестра му са в [населено място], И., брат му е в И., Турция и там е останал, защото не е имал финансова възможност за да му помогне, а родителите и сестра му са от 8 месеца в И., и по време на регистрацията е казал, че са в А., не притежава друго гражданство, не е имал издаден задграничен паспорт, напуснал е А. около 3 месеца и половина нелегално, минал през П., а след това в И., след това в Турция, като навсякъде пътувал нелегално и отново нелегално влязъл в РБ, отишъл в С., но от там са го върнали обратно, разбрал се с каналджиите да стигне до А. като не е имал точна цел , от тях зависело, бил е част от местната полиция, като е бил готвач към полицейски пункт, в който чичо му и братовчед му са служили, не е членувал в политическа партия или организация, бил е арестуван и е лежал в затвора около 9-10 месеца, имал е сериозни рани от изтезанията, около 7

месеца бил в болница ,като това се случило месец 06 или 07.2021 година, а през 2023 година са запалила къщата му и в продължение на 8 месеца се е криел, не е съден или арестуван, не е имал проблеми заради етническата си принадлежност и изповядваната от него религия, напуснал е защото животът му бил в опасност, както и животът на родителите бил е пуснат под гаранция от талибаните , като по едно време са искали да се върне при тях, но след като са убили чичо му и братовчед му си помислил, че и него ще убият и получил повиквателно, всички документи са изгорели и иска да получи закрила.

На 06.11.2024 година до Председател на ДАБ е депозирано Становище от интервюиращ орган, с което е предложено да бъде отказано предоставянето на международна закрила.

На 11.11.2025 година ответникът по оспорването издал оспореното Решение № 11698, с което отказал да предостави статут на бежанец и хуманитарен статут на С. А. Ш. С.- гражданин на А..

Решението е връчено на оспорващия на дата 18.11.2024 година, а текстът му е преведен на разбираем за него език- дари с помощта на преводач.

С оглед на така установената фактическа обстановка,Административен съд София-град намира предявената жалба за процесуално допустима,подадена в преклузивния срок по чл.84,ал.1 ЗУБ от легитимирана страна и при наличие на правен интерес от обжалване. Разгледана по същество, същата се явява неоснователна. Съображенията за това са следните:

Оспореното Решение №11698/11.11.2024 година на Председател на ДАБ към МС на РБ представлява индивидуален административен акт по смисъла на чл. 21 , ал.1 АПК и като такъв подлежи на съдебен контрол за законосъобразност,по критериите, визирани в разпоредбата на чл.146 АПК,/така наречените условия за редовно действие на административните актове./При проверката, съдът следва да прецени актът издаден ли е от компетентен орган и в предписаната от закона форма,спазени ли са материално-правните и процесуално-правните разпоредби и съобразен ли е актът с целта на закона.

Оспореното Решение е издадено от компетентен орган-това е Председател на ДАБ към МС на РБ, на когото изрично по силата на чл.48 от ЗУБ е предоставено правото да се произнася по молби за предоставяне на международна закрила.

Между страните няма спор, а и от приложените по делото доказателства е видно, че лицето М. Т. заема длъжността- Председател на ДАБ към МС.

При издаването на решението, Председател на ДАБ към МС на РБ е спазил процесуално-правните разпоредби.

От събраните доказателства е установено,че чужденецът е подал първа молба за закрила в РБ на дата 23.07.2024 година, като на тази дата е регистрирана същата, отправена е Покана за явяване на интервю, попълнил е Регистрационен лист, снета му Евродак дактилоскопна експертиза, запознат е с правата и задълженията на търсещия закрила и със Списъка на организациите, работещи с бежанци и чужденци, подали молба за статут при ДАБ към МС. Според легалното определение на параграф 1,т.1 от ДР на ЗУБ. "Чужденец" е всяко лице, което не е български гражданин или не е гражданин на друга държава - членка на Европейския съюз, на държава - страна по Споразумението за Европейското икономическо пространство, или на Конфедерация Ш., както и лице, което не се разглежда като гражданин на нито една държава в съответствие с нейното законодателство,а,чужденец,търсещ закрила“е този,който е

заявил желание за получаване на закрила по този закон до приключване разглеждането на молбата/ аргумент от разпоредбата на параграф 1, т.2 от ДР на ЗУБ. Молбата за международна закрила представлява отправено искане за закрила от чужденец до Република България/ параграф 1, т.10 от ДР на ЗУБ.

В конкретната хипотеза, подадената от чужденеца, търсещ международна закрила молба от 23.07.2024 година представлява първа такава като производството се е развило в съответствие с нормата на чл. 8, ал. 1 от Директива 2013/32/ЕС/прилагаща се за всяка молба за международна закрила, която е подадена на територията на държави-членки, включително на граница, в териториални води или в транзитна зона, както и по отношение на отнемането на международна закрила, като в това място за задържане на чужденеца е разяснена възможността да кандидатства за международна закрила, същият я упражнил правото си да подаде молба за закрила и е подал такава на дата 27.10.2023 година и то лично съгласно разпоредбата на чл. [чл. 58, ал. 3 ЗУБ](#) вр. чл. 6, ал. 2 от Директива 2013/32/ЕС, осигурен му преводач от език дари, улесняващ достъпа му до процедурата в съответствие с [чл. 59, ал. 1 ЗУБ](#) и чл. 8, ал. 1, изр.2 от Директива 2013/32/ЕС. От своя страна в Директива 2013/32/ЕС е посочено, че „молба за международна закрила“ или „молба“ означава искане за закрила от държава-членка, подадено от гражданин на трета страна или лице без гражданство, за който/което може да се счита, че търси статут на бежанец или субсидиарна закрила и не иска изрично друг вид закрила извън обхвата на Директива 2011/95/ЕС, за която се кандидатства отделно; в), „кандидат“ означава гражданин на трета страна или лице без гражданство, който/което е подало молба за международна закрила, по отношение на която все още не е взето окончателно решение; а), „бежанец“ означава всеки гражданин на трета страна или лице без гражданство, който/което отговаря на изискванията на член 2, буква г) от Директива 2011/95/ЕС; и), „международна закрила“ означава статут на бежанец и статут на лице под субсидиарна закрила по смисъла на букви й) и к). След регистриране на молбата за предоставяне на закрила, на оспорващия е открито лично дело - разпоредбата на чл.61, ал.2 от ЗУБ и на нормата на чл. 6, ал. 1 от Директива 2013/32/ЕС в срок от 10 дни от подаване на молбата, като едновременно с това са му връчени Указания относно реда за подаване на молба за статут, за процедурата, която ще се следва, за правата и задълженията на чужденците, подали молба за статут в Република България, текстът му е преведен на разбираем за него език с помощта на преводач от език дари и наред с това е запознат и със Списъка на организации, работещи с бежанци и чужденци, като на търсещия закрила от страна на ДАБ е предоставена безплатна правна и процедурна информация по чл. 19, ал. 1, изр.1 от Директива 2013/32/ЕС, в съответствие със Съображение 22 от Директива 2013/32/ЕС, така че същият е разполагал с тази процесуална гаранция, обща за всички производства по [ЗУБ](#) и глава III от Директива 2013/32/ЕС. По този начин писмено са му дадени необходимите напътствия за процедурата, която ще се следва, в съгласие и с препоръката по т. 192 от Наръчника по процедури и критерии за определяне на статут на бежанец.

Неоснователен е доводът на оспорващия, че при издаване на решението е допуснато съществено нарушение на административно- производствените правила, в посока необсъждане на бежанската история на оспорващия, тъй като от приложените по делото доказателства е видно, че при произнасяне по молбата за международна закрила Председател на ДАБ към МС е преценил всички относими факти на молителя,

свързани с държавата му по произход. Наред с това, при издаването на решението, ответникът по оспорването е спазил и материално правните разпоредби на ЗУБ.

В чл.73 от ЗУБ е посочено, че молбите за предоставяне на международна закрила се разглеждат от Държавната агенция за бежанците индивидуално, обективно и безпристрастно, като първо се извършва преценка за предоставяне на статут на бежанец. В случай че статут на бежанец не бъде предоставен, се разглежда необходимостта от предоставяне на хуманитарен статут.

В разпоредбата на чл.8, ал.1 от ЗУБ е визирано, че статут на бежанец в Република България се предоставя на чужденец, който поради основателни опасения от преследване, основани на раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група, се намира извън държавата си по произход и поради тези причини не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея. Статут на бежанец според чл.1 ,т. 1, буква и от Директивата означава признаването от държава- членка на граждани на трета страна или лице без гражданство, статут на лице,,статут на лице под субсидиарна закрила“ означава признаването от държава-членка на гражданин на трета страна или лице без гражданство за лице, което отговаря на условията за субсидиарна закрила;

В конкретната хипотеза, от събраните по делото доказателства и най-вече от бежанската история на оспорвания е видно, че същият е напуснал родината си А. през 2024 година, заминал е нелегално за П., след това за И., а после в Турция, преминал нелегално границата на РБ и в С. бил заловен ,като го върнали тук и едва тогава подал молба за закрила, а целта му е била да стигне до А..

Обосновано административният орган е приел, че молбата за предоставяне на международна закрила е неоснователна, защото на фона на общата обществено-политическа и социално-икономическа обстановка в А., той е направил неумел опит да представи бежанска история, използвайки общоизвестни за страната факти и то само и единствено с цел да получи закрила. Нещо повече- твърдяното задържане на оспорвания от талибаните се е случило през 2021 година, а той е напуснал А. повече от три години след това, което е един доста продължителен период от време, за да могат да предприемат действия срещу него. Административният орган е обсъдил приложените 2 броя Призовки с идентичен текст и различни дати- едната призовка за явяване в Административен съд – [община] и една от 22.04.2022 година, а другата е от 07.08.2023 година, отчитайки, че представените доказателства влизат в противоречие с твърдението на оспорвания, че е получил повиквателно през 2024 година, след като вече е напуснал страната, а в хода на интервюто се сочи, че задържането му от талибаните е било с цел да даде информация за чичо му и братовчед му, и след като чичо и братовчед му са задържани, той бил освободен под гаранция, имал тежки травми, и бил настанен в болница, и затова, че е избягал от болницата, чичо му, и братовчед му са били убити от талибаните, като обосновано ответникът по оспорването е прел, че в тази част историята е нелогична и недостоверна, тъй като ако той е бил толкова значим и важен за талибаните, те нямаше да го освободят. Наред с това, историята е противоречива- един път твърди, че не може да представи документи, защото всичко е изгоряло в къщата му, а след това представя тези документи и лична карта, което сочи, че тези доказателства са само с цел защитната му теза и влизат в противоречие със самите твърдения на оспорвания. Изложеното в хода на съдебното производство, че е бил изнасилен в затвора отново е само и единствено с цел получаване на закрила, като този факт не е посочен в хода на административното производство. Нещо повече- по време на регистрацията си оспорваният е посочил, че майка му, брат му

и родителите му живеят в А., в хода на интервюто сочи, че те са в И., като по отношение на разликата е посочил, че едната му сестра е в А. и затова така а отбелязал. Обосновано административният орган е приел, че различия в изявленията може да се получат по отношение на дати предвид отдалечеността във времето, но представянето на напълно различни обстоятелства не може да обуслови и да доведе до извод, че историята е достоверна. Изтъкнатите опасения и твърдения за преследване и страх от преследване от страна на талибаните са хипотетични и недоказани и са само с цел получаване на международна закрила.

Съгласно член 2 от Директивата за целите на същата „бежанец“ е всеки гражданин на трета страна, който поради основателните си опасения от преследване по причина на своята раса, вероизповедание, националност, политическите си възгледи или принадлежността си към определена социална група се намира извън страната, чийто гражданин е той, и който не може или поради тези опасения не желае да се обърне за закрила към тази страна, а „статут на бежанец“ е признаването от държава членка на качеството на бежанец на гражданин на трета страна или на лице без гражданство. Член 3 от Директивата разрешава държавите членки да приемат или да запазват по-благоприятни стандарти за определяне на лицата, които отговарят на условията за предоставяне на статут на бежанец, както и да определят съдържанието на международната закрила, доколкото тези стандарти са съвместими с Директивата. Член 4 от Директивата, който се съдържа в глава II, озаглавена „Оценяване на молбите за международна закрила“, определя условията за оценяване на фактите и обстоятелствата и постановява в параграф 3, като оценяването на молбата за международна закрила следва да бъде извършено на лично основание, като се вземат под внимание следните елементи, всички относими факти, свързани със страната на произход в момента на вземането на решение по молбата, включително и законите и подзаконовите актове на страната на произход, както и начинът на тяхното прилагане, относими информации и документи, представени от молителя, включително и информации, позволяващи да се определи дали молителят е бил или би могъл да бъде обект на преследване, личният статут и личното положение на молителя, включително и такива фактори като неговото минало, неговият пол и неговата възраст, за да може да се определи дали актовете, на които молителят е бил или рискува да бъде изложен, биха могли да бъдат считани за преследване, като се има предвид личното положение на молителя. По силата на член 4, параграф 4 от Директивата фактът, че молител вече е бил преследван или е бил обект на директни заплахи за подобно преследване, е „сериозен признак за основателни опасения на молителя от преследване“, освен ако съществуват определени основания да се смята, че това преследване не би се повторило. Член 6 от Директивата, включен в посочената глава II и озаглавен „Субекти на преследванията или на тежките посегателства“, гласи: „Субектите на преследванията или на тежките посегателства могат да бъдат държавата, партии или организации, които контролират държавата или значителна част от нейната територия; недържавни субекти, ако може да бъде доказано, че субектите, посочени в букви а) и б), включително и международните организации, не могат или не искат да предоставят закрила срещу преследванията или тежките посегателства по смисъла на член 7“ Член 9 от Директивата, включен в глава III, озаглавена „Условия за качеството на бежанец“, дава определение на актовете на преследване в параграфи 1 и 2, като последните предвиждат. Актовете, считани за преследване по смисъла на член 1А от Женевската конвенция-трябва да бъдат достатъчно сериозни по своето естество или по повтаряемия си характер, за да представляват тежко нарушение на основните права на човека, и по-конкретно на правата, упражняването на които не е възможно да бъде ограничено по какъвто и да било начин по силата на член 15, параграф 2 от ЕКПЧ,

или трябва да представляват съвкупност от различни мерки, включително и нарушения на правата на човека, която да бъде достатъчно тежка, за да засегне индивида по начин, сравним с посоченото в буква а), а актовете на преследване по смисъла на параграф 1 могат да вземат по-конкретно следните форми-физическо или психическо насилие, законови, административни, полицейски и/или съдебни мерки, които са дискриминационни сами по себе си или се прилагат по дискриминационен начин, преследвания или наказания, които са несъразмерни или дискриминационни. Член 9, параграф 3 от Директивата изисква връзка между мотивите за преследване, посочени в член 10 от нея, и актовете на преследване. Но от проведеното интервю не може да се установи наличието на предпоставки за предоставяне статут на бежанец и изложената бежанска история цели да установи преследване, което е само и единствено на защитната теза на оспорващия и историята е твърде противоречива.

Общото твърдение, че е напуснал родината си А., защото е бил принуждаван да бъде с талибаните е противоречива и обосновано административният орган е приел, че търсецията закрила е имал достатъчно време от пребиваването си в РБ да се запознае с правната уредба на РБ и да изложи твърдения, които да обосноват страх от преследване и от доказателствата по делото и от неговата бежанска история, не може да се установи, че е напуснал А. поради преследване, основано на неговата раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или политически убеждения- чл. 4, ал. 3, б. "в" от Директива 2011/95/ЕС. Анализирайки бежанската история на оспорващия обосновано административният орган е приел, че историята е изградена на твърдения, които целят само и единствено предоставянето на международна закрила и поведението на оспорващия сочи на липса на основателен страх от преследване. Изложената бежанска история не може да обуслови каквото и да е преследване, което според легалното определение на чл.8, ал.4 от ЗУБ представлява нарушаване на основните права на човека или съвкупност от действия, които водят до нарушаване на основните права на човека, достатъчно тежки по своето естество и повтаряемост, а действията на преследване или потенциална заплаха от преследване по отношение на оспорващия липсват, който факт се потвърждава и от изявленията му, че спрямо него никой не е упражнил насилие или пък е отправил каквато и да било заплаха, а твърденията му, че е принуждаван да воюва за С. и за П. са недостоверни.

С оглед на това, ответникът по оспорването е приел, че по отношение на оспорващия не са налице предпоставките по чл.8 от ЗУБ за предоставяне статут на бежанец, защото той не е бежанец по смисъла на Женевската конвенция от 1951 година, а мигрант, търсец по добър живот. „Мигрант“ съгласно Наръчника по процедури и критерии за определяне статут на бежанец на службата на ВКБООН- това е лице, което по причини, различни от изброените в определението за бежанец, доброволно напуска страната си, за да се засели другаде, като той може да прави това от желание за промяна или приключение или по семейни, или други причини от личен характер, а ако върши това по чисто икономически съображения, той е икономически мигрант, а не бежанец. Наред с това, от доказателствата по делото е видно, че оспорващият е напуснал родината си и е дошъл в РБ нелегално, преминал е нелегално РБ и след залавянето му в С., и връщането му в РБ подал молба за закрила, след като вече е имал издадена заповед за връщане в страната му на произход с цел да си осигури по-добър живот и то в А., като ако той е искал предоставяне на международна закрила, породена от страх от преследване, то още при влизането си в РБ е щял да подаде молба за закрила, а не след като му е издадена Заповед за връщане и след като е заловен в С. и е върнат в РБ.

Законосъобразно Председател на ДАБ към МС на РБ е приел, че по отношение на оспорвания не са налице и основания за прилагане на хуманитарен статут. Последният според определението, визирано в чл.9 от ЗУБ се предоставя на чужденец, принуден да напусне или да остане извън държавата си по произход, тъй като в тази държава е изложен на реална опасност от тежки посегателства, като смъртно наказание или екзекуция; изтезание или нечовешко или унизително отнасяне, или наказание; тежки и лични заплахи срещу живота или личността му като гражданско лице поради насилие в случай на вътрешен или международен въоръжен конфликт.Разпоредбата на чл.9 от ЗУБ възпроизвежда разпоредбата на чл.15,б."в"от Директива 2004/83ЕО на Съвета от 29.04.2004 г. относно минималните стандарти за признаването и правното положение на гражданите на трети страни или лицата без гражданство като бежанци или като лица, които по други причини се нуждаят от международна закрила, както и относно съдържанието на предоставената закрила. Според разпоредбата на параграф 1а от ДР на ЗУБ този закон въвежда разпоредбите на Директива 2004/83/ЕО, като в текста на чл.15,б."в" от последната са посочени като тежки посегателства: "тежки и лични заплахи срещу живота или личността на цивилно лице, поради безогледно насилие в случай на въоръжен вътрешен или международен конфликт".

От събраните доказателства и най вече от бежанската история на оспорвания не може да се приеме,че същият е напуснал страната си А. поради реална опасност от тежки посегателства,като смъртно наказание или екзекуция,нито е заплашен от изтезание или нечовешко или унизително отнасяне или наказание, защото той не е имал никакви проблеми както с официалните власти,така и с която и да било групировка и спрямо него не съществува и бъдещ или евентуален риск от посегателство. Нещо повече дори, причините поради които е напуснал А. са само и единствено лични и базирани на желанието му за по- добър живот и представената бежанска история по никакъв начин не обуславя предоставянето на международна закрила.

От Справката за ситуацията в страната на произход на оспорвания А. от 30.09.2024 огдина и от 31.12.2024 година на Дирекция“ Международна дейност“ при ДАБ е видно, че талибаните продължават да поддържат и консолидират властта в А. и това създава относителна липса на въоръжен конфликт и талибанският режим поддържа вътрешна сигурност, макар и с помощта на репресивни мерки и управлява икономиката си, макар и на ниско равновесно ниво.

Доводът на оспорвания, че административният орган не е обсъдил всички факти, свързани с личното му положение в страната му на произход, не се подкрепя от доказателствата по делото.

Не се представиха и доказателства за наличие на хуманитарни и посочените от него причини да живее в България, безспорно имат само и единствено личен характер-защото тук има условия за добър живот .

В контекста на всичко изложено дотук,настоящата съдебна инстанция намира, че оспореното Решение отговаря на изискванията за редовно действие на административните актове и предполага отхвърляне на предявената срещу него жалба.

Страните не са заявили претенции за присъждане на разноски.
Воден от гореизложеното, Административен съд София-град

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ ОСПОРВАНЕТО на С. А. Ш. С.- гражданин на А. срещу Решение №111698/11.11.2024 година на Председател на ДАБ към МС, с което последният на основание чл.75,ал.1,т.2,във връзка с чл.8 от ЗУБ и чл.75,ал.1,т.4 от ЗУБ отказал да предостави статут на бежанец и хуманитарен статут на С. А. Ш. С.- - гражданин на А..

На основание чл.138,ал.1 АПК,препис от решението да се изпрати на СТРАНИТЕ.

Решението подлежи на касационно обжалване пред ВАС на РБ в 14 дневен срок от получаване на препис от същото.

СЪДИЯ: